

„Tu ești începutul și sfârșitul
vieții mele, cu tine se-ncepe și
se-ncheie gândul meu.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 268

(6743/1308)

17 - 23 august 2016

Ministerul raporturilor minoritare...

Cezar Adonis
Mihalache

Păi, dacă mâine-poi mâine vrea și „dânsa” (până la proba contrarie, încă o „ea” în masa asta a majorității neindividualizate androgen) să semneze un parteneriat civil? A avut „problema” la libera ei impunere și nu a săvârșit o soluție, fie ea și „minoritară”, întru’ satisfacția parteneriatului „ongist” al tehnodroginiilor aflați la guvernare?!

Așa că doamna Prună a vorbit nediscriminant, aproape ca un adevărat domn Prun (!), și a decis, peste hotărârea Curții Constituționale a României, că „ea”, ca ministru al (in)Justiției majorității să pună în discuție necazul celor trăitori în suferința nerecunoașterii lor ca bărbat cu bărbat, femeie cu femeie și, eventual, tehnocrat cu tehnocrat (pentru a fi political correct!).

Soluția doamnei domn ar fi parteneriatele civile că, neghiob să fii, și tot se remarcă perversitatea noului instrument civil de cuplu pentru legislația noastră. Pentru că, singură subliniază ministrasa, în țările europene, parteneriatul se referă și la cuplurile firești, dar și, adică mai ales, la „echipele” de dublu nemixt, adică fie de aceeași parte nebărbătească, fie nefemeiască. După caz...

Iar doamna Raluca Prună ar fi probabil de acord

să „rezerve” termenul de familie ca identitate a celor majoritari normali, iar cel de parteneriat pentru cei minoritari. Pentru asta din urmă, poate chiar interesată personal de personală! Așa ar rezolva și frustrările caprelor cu caprele și țapilor

cu țapii... Iar Constituția noastră ar deveni varza cu dublă noțiune de definire a celei de bază a societății, cu structura „arhaică” a familiei, bărbat cu femeie, și new-age-ul „ongist” mânăjit al parteneriatului, ca melanj al scârbavnicilor cu scârbavnicii...

Doamna domn Ralu insinuează pervers de la nivelul ei de ministărescu ideea că, după decizia CCR de liberă și exactă definire prin Constituție a familiei ca „uniunea dintre un bărbat și o femeie” se impune și o grabnică acoperire juridică a celor care aleg să trăiască altfel. De parcă CCR i-ar fi scos carecumva în afara legii, i-ar fi lăsat dezgoliți în fața cătușelor pentru activitățile lor liber consimțite. Zice doamna domn Ralu că nu putem lăsa „în afara protecției date de lege cuplurile care aleg să trăiască altfel decât cele,

să zicem așa, majoritare”. Dar cine i-a scos pe cei „altfel” în afara protecției date de lege? Oricum sunt acolo, să zicem (tot) așa, insinuant ministerial, ca indivizi... individuali!

Iar și mai urât este rictusul de dispreț al doam-

nei ministru (noi încă mai credem că...) la adresa cuplurilor firești, pe care le definește cu ironia pe care noi nu am aruncat-o celor „altfel”, etichetându-le „să zicem așa, majoritare”.

Păi, chiar sunt majoritar de majoritare, doamna domn Ralu! Și nu, așa, cu jumătate de limbă tehnocrată vârâtă în dosul interesului minoritar, ci, da!, discriminat pentru dvs., ce să vă facem?!, majoritari prin firesc.

Și nu vă treceți de grija noastră. Aștia nesimțiți de majoritari! Dacă e nevoie mai facem o petiție și pentru eventuala definire a noțiunii de parteneriat (urma care vrea să scape turma de la fund!) ca tot uniunea dintre bărbat și femeie. Atunci să vă vedem ce mai inventați pe sub carapacea ministerului!

sute, poate, mii de oameni își cer înapoi copiii! Cazurile de copii furati de așa-zisa Protecție a Copilului din diferitele țări, au crescut exponențial!

De aceea, este nevoie mai mult decât oricând de UNITATE în rândul creștinilor și a oamenilor de bine. Iată câteva lucruri bine de ținut minte...

**LE MULȚUMIM TUTUROR
CELOR CARE NE AJUTĂ!
SĂ DĂM DOVADĂ DE
SOLIDARITATE ȘI UNI-
TATE, OAMENI!**

Cu toată organizarea – foarte bună!- din cazul Bodnariu, a trebuit să treacă opt luni de luptă și de chinuri până când sistemul Barnevernet a cedat parțial și copiii au fost înapoiați familiei! Gândiți-vă, însă, cum este acum când zeci,

Cazul Gheorghe Ursu

Ion
Coja

Este ciudat cazul dizidentului Gheorghe Ursu!... În actul de acuzare prin care procuratura generală a re-deschis recent acest caz, chemând în judecată patru foști ofițeri de securitate, sunt consemnate fapte de dizidență cu totul nesemnificative, din care nu rezultă nicidecum că inginerul Gheorghe Ursu ar fi reprezentat un pericol real sau potențial pentru regimul totalitar din România.

Cu totul întâmplător, în urmă cu câțiva ani, am aflat de la fratele meu câteva detalii interesante despre cele întâmplare cu Gheorghe Ursu în timpul detenției și i-am scris fiului acestuia, trăitor în occident, considerând că merită să cunoască și să ia în calcul cele aflate de mine. I-am scris pe internet, voi încerca să regăsesec acele texte. Până atunci, mi-aduc aminte următoarele:

Fratele meu a fost coleg de spital cu medicul X, al cărui nume l-am uitat. Dar dădeam acest nume în scrisoarea adresată dlui Ursu junior. Acest medic s-a aflat și el în detenție în același timp cu Ursu. Fiind un bun chirurg, era pus să opereze la spitalul penitenciar Jilava, fie pentru a-l asista pe medicul titular, fie, de multe ori, pentru a opera singur.

La un moment dat a fost adus la spital pentru a fi operat deținutul Gheorghe Ursu. Spre mirarea doctorului X, deși se afla în spital, nu a fost chemat să opereze. S-a oferit să facă parte din echipa de chirurghi și a fost refuzat, ba chiar i s-a interzis să intre în sala de operație!

După operație, Gheorghe Ursu a decedat, iar medicului X i s-a părut suspectă nereușita operației. I s-a părut că vina a fost a anestezistului. Iar anestezistul era un medic evreu, nu era deținut, ci om liber. Dar nu liber de tot, de vreme ce de ani de zile cerea să fie lăsat să plece în Israel și nu primea pașaport. La două săptămâni după operație și după decesul lui Gh. Ursu, medicul anestezist a primit pașaport și a plecat.

După ce s-a eliberat din detenție, dr X a fost de mai multe ori chemat la București să dea declarații la procuratură despre cazul URSU! Cam în perioada acestor convocări medicul X i s-a plâns lui fratele meu că aceste drumuri la București îl tracasează. Și i-a mai povestit despre ce este vorba!

Eu i-am scris dlui URSU jr sfătuindu-l să ceară să

vadă ce declarații a dat medicul X, și de asemenea, să afle cine a fost medicul anestezist și să ia legătura cu acesta. La data când i-am scris fratele meu trăia și presupunea că mai trăiește și medicul X. M-am oferit să-l caut eu pe medicul X și să-l pun în legătură cu fiul lui Gheorghe Ursu. Acesta, fiul, mi-a răspuns într-un fel care m-a intrigat: nu părea deloc interesat să afle date noi despre cum a murit tatăl său! Adică nu m-a îndemnat să-l caut pe medicul X. Acesta se pare că fusese coleg cu Aurel Coja la Hârșova. Repet: fratele meu era încredințat că este în viață la acea dată, în urmă cu vreo trei-patru ani! Nu părea interesat dl URSU jr nici de existența medicului anestezist. Și asta mi s-a părut cel mai ciudat!

Fără să fac vreo investigație specială – ar fi fost prima oară în viața mea, la ureche mi-au ajuns și alte interpretări date cazului. Se pare că răposatul Gheorghe Ursu – fie-i țărâna ușoară, supărase mult mai tare pe cu totul alții... Supărase prin onestitate și curaj. Refuzase să intre într-un joc al minciunii!

Cu ani în urmă am cunoscut la o lansare de carte un domn care m-a abordat. S-a prezentat singur ca fiind implicat și acuzat în cazul Ursu Gheorghe. I-am spus de fratele meu și de colegul acestuia. Mi-a cerut telefonul, ca să-l pun în legătură cu fratele meu. Nu m-a sunat nici până azi!...

Mister?

Ciudat este oricum acest caz, măcar pentru detaliul că nimeni n-a mai pățit în România să plătească atât de scump „delictul” de opinie, după 1964. Am avut prieteni scriitori care făceau scandal și ajungeau la miliție, iar când dădeau de poza lui Ceaușescu în biroul unde erau anchetați se puneau pe înjurături ca la ușa cortului și nu păteau nimic. Era chemat a doua zi secretarul UTC de la Uniunea Scriitorilor și-l scotea pe dizident viu și nevătămat!

Ceea ce mi-e clar este faptul că pentru actele de dizidență ale lui Gheorghe Ursu nu era în obiceiul acelor ani să se ajungă la pedeapsa capitală, fie ea și mascată în vreun fel.

Pentru mine sunt două întrebări la care fiul lui Gheorghe Ursu ar trebui să afle răspunsul: cu ce a supărat Gheorghe Ursu? Pe cine a supărat așa de rău?

Răspunsul „Ursu a supărat organele represive din România ceaușistă” nu mă convinge! Cui a mai aplicat Securitatea tratamentul de care a avut parte Gheorghe Ursu?!

●

Închiriată, bucată cu bucată!

Valentina
Constantinescu

Pe 22 iulie 2016, Guvernul României a modificat HG 227/ 2000, astfel încât Ministerul Culturii poate închiria bunuri imobile, proprietate publică a statului, pe care le deține în administrare. Și se începe cu închirierea unor părți din sediul Bibliotecii Naționale a României. Conform fundamentării HG, o bună administrare a acestui imobil va oferi „condiții optime pentru desfășurarea actului cultural și artistic. Totodată, inițiativa își propune să creeze premisele unui nou model de consum cultural”. Și această pentru că „imobilul situat în bulevardul Unirii nr. 22 sector 3 este conceput ca un complex cultural, având spații ce oferă condițiile necesare pentru organizarea de evenimente: sala de spectacole, săli de conferințe, săli multifuncționale, spații pentru audiții și pentru utilizarea mijloacelor de comunicare electronice, spații de expunere, precum și spații de joacă pentru copii, cafenele, restaurant”.

Da... au reușit! Ceea ce nu au reușit liberalii și pesediștii au făcut-o tehnocrații. Intelectuali curați (?!), școliți în Occident, chiar profesând pe acolo. Sigur pe el, Guvernul României închiriază spații din clădirea destinată Bibliotecii Naționale a României! Pentru restaurante și cafenele! Nu e de mirare! Chiar în primul discurs despre Biblioteca Națională a României, domnul Alexandrescu a anunțat că una dintre primele măsuri după numirea sa ca Ministru al Culturii Române, deschiderea unor restaurante, cafenele... Ce altceva era mai important la Biblioteca Națională a României? La BNaR totul este perfect. Doar restaurantele îi lipsesc.

Or, această clădire din Bdul Unirii 22 a fost construită cu bani de la Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei NUMAI pentru BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI și nicidecum pentru Ministerul Culturii, dar mai ales NU pentru închirierea de spații pentru birturi?! Nu s-a vorbit vreodată despre „refuncționalizarea obiectivului de investiție Biblioteca Națională a României prin integrarea corpului Aula în ansamblu”. Aula a existat de la început în construcția clădirii Bibliotecii Naționale ca spațiu

pentru INID, apoi după desființarea INID, Aula a revenit BNaR ca un spațiu foarte bun pentru depozitele Bibliotecii.

Să ne amintim că pe afișul de la intrarea pe șantierul actualului sediu al BNaR era trecut acordul - cadru de împrumut dintre Guvernul României și Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei aprobat prin HG 933/2007 NUMAI pentru construcția Bibliotecii Naționale a României. Era scris foarte clar: ȘANTIERUL PENTRU CONSTRUCȚIA BIBLIOTECII NAȚIONALE A ROMÂNIEI!

Fostul premier Emil Boc, vizitând șantierul Bibliotecii Naționale înainte de inaugurarea noului sediu al BNaR, a vorbit despre investiția totală care depășește 100 de milioane de euro asigurată din fonduri europene. „Suntem prezenți la cea mai mare investiție în cultură din ultimii 20 de ani. Este o investiție de peste 100 de milioane de euro și deja, în jur de 80 de milioane de euro au fost plătite”... (...) „Am convingerea că toți mai mult tineri vor opta, într-un orizont mediu de timp, mai mult spre Biblioteca Națională decât spre mall, pentru că aici vor putea găsi un cadru modern, în concordanță cu ceea ce așteaptă: internet, biblioteca digitală, adică informații în concordanță cu secolul în care trăim” (Emil Boc, 28 iulie 2011).

Și acum, în 2016, a apărut o Lege, un articol de lege... Chiar toți suntem amnezici? Nici un ministru al Culturii Române nu a vorbit vreodată despre adevăratele probleme ale Bibliotecii Naționale a Românilor și toată țara știe că sunt atâtea nerezolvate în această instituție de importantă națională, iar ministrul Culturii Române este preocupat de închirierea spațiilor pentru restaurante?!

Să amintesc din nou: milioane de publicații - patrimoniul scris al națiunii Române - zac neprelucrate la Biblioteca Națională a României de zeci de ani! MILIOANE de publicații! Este vorba de milioane de cărți, reviste, ziare, periodice actuale, dar și periodice vechi, manuscrise, stampe, fotografii, cartografie etc., etc. Niciodată în cinci ani de la inaugurarea noului sediu al Bibliotecii Naționale nu s-a spus ce se întâmplă cu aceste publicații, cum se vor pune ele în evidență, mai ales că

acum există spațiu suficient pentru prelucrarea și aranjamentul pe rafturi al publicațiilor (milioane!). Nu iam auzit vorbind pe conducătorii României o singură dată despre această situație gravă existența la BNaR. Chiar nimănui să nu-i pese, să nu se intereseze sau și mai mult să rezolve starea gravă în care sunt milioane de publicații în cea mai mare Bibliotecă a României? Este o situație de nepermis mai ales că acum se prevede închirierea spațiilor BIBLIOTECII NAȚIONALE pentru altceva, înaintea punerii la dispoziția Românilor a publicațiilor care-i sunt de drept. Înaintea oricăror acțiuni - unele interesante, dar, prea puține în legătură cu Biblioteca Națională - întreprinse de la Biblioteca nu ar trebui să aibă loc până ce BNaR nu are publicațiile și un catalog on-line adecvat.

Cu aceasta trebuia început! Nimic nu era mai important pentru Biblioteca tuturor Românilor decât ca patrimoniul scris al României să fie la locul lui și numai după aceea să existe alte acțiuni la Biblioteca Națională. Nu se poate trece peste aceasta pentru o Biblioteca Națională în secolul 21!

Să aibă loc în acest sediu destinat NUMAI Bibliotecii Naționale a Românilor simpozioane de tot felul, multe fără legătură cu Biblioteca, Cultură, expoziții de tot felul, întâlniri cu copii de grădiniță, întâlniri cu personalități ale României sau din afară țării și să fim încântați doar de frumusețea clădirii? Să exclamăm doar cât de frumoasă este construcția?!

Ne extaziem în fața unui sediu frumos? Nimănui nu-i pasă de milioanele de publicații distruse la BNaR și nimeni nu răspunde pentru publicațiile care se deteriorează an de an într-un sediu atât de „frumos” cum nu sunt multe în Europa, după cum spunea cineva? Se vor rezolva acum, pe tăcute și cele 13.000.000 UB ale BNaR aducând mici și bere la Biblioteca Națională?

Cum am spus deseori: clădirea Bibliotecii Naționale a României a ajuns la fel că un „Cămin Cultural” din satele românești ai anilor '50... Pe atunci se dorea culturalizarea maselor. Acum, la fel, să vină poporul la Biblioteca, stand la birt. Nu este la fel cum era la căminele culturale? Și acum: se vede un filmuleț, se zbenquie

copiii (chiar bebelușii) pe culoarele Bibliotecii Naționale României, din când în când se ascultă o cuvântare despre „cât de bine este în democrație” și urmează o hora în față căminului! Asta se cheamă cultură? Sigur vom auzi în curând că la Biblioteca Națională se vor putea închiria spații pentru banchete școlare sau altfel de banchete, vor fi și cumetrii, nunți etc.

NICIODATĂ nu am auzit după 1990 că un singur politician român, un singur ministru al Culturii Române, o singură persoană din vreun Guvern al României să vorbească/să se preocupe/să întrebe/ de ce s-a scris în unele articole din ziare sau din memorii rămase fără răspuns, dar existente și cunoscute de toți angajații din Ministerul Culturii despre situația de nepermis de la Biblioteca noastră Națională.

De altfel, nici directorii BNaR nu au vorbit vreodată de starea/soarta publicațiilor Bibliotecii Naționale, mai ales directorii de după anul 2002, când sediul era gata-gata să devină sediul Guvernului... Nici după inaugurarea noului sediu al BNaR din noiembrie 2011 cei doi directori interimari nu au spus un cuvânt despre publicațiile Bibliotecii. Era cel mai bun moment să spună că prioritatea Bibliotecii Naționale a României o constituie fondul de publicații care niciodată de când este ea Biblioteca noastră Națională nu a fost la îndemna Românilor. Nu s-a vorbit niciodată că și cum subiectul - PUBLICAȚII NEPRELUCRATE / CATALOG PUBLICAȚII la BNaR - nu ar exista.

Jurnaliștii români au progresat puțin, de la a numi construcția destinată NUMAI Bibliotecii Naționale că „mall”, unii o mai îndulceau puțin îi spuneau „mall cultural”?! (sintagma desființată de Vali Constantinescu prin intervențiile ei în presă on-line), acum au ajuns să vorbească despre un „complex cultural”! Se preia o știre fără a verifica situația? Nu este de datoria jurnaliștilor să vadă exact cum stau lucrurile cu spațiile de închiriat la Biblioteca Națională? Nu ar fi corect un articol complet despre CUM a hotărât Guvernul/Ministerul Culturii să închirieze spațiile la BNaR?

Sunt spații disponibile la Biblioteca Națională a României? NU sunt! Să ni se spună despre existența

a „...14 SĂLI DE LECTURĂ?!” Cine le-a numărat? Au intrat jurnaliștii români, fie că cititori, fie că jurnaliști la BNaR și au văzut câte săli de lectură are noul sediu? Mai mult, poate aflăm și noi de la Ministerul Culturii, de exemplu, CUM se va realiza „...COERENTĂ ȘI CALITATEA OFERTEI CULTURALE ȘI ARTISTICE ...” prin închirierea spațiilor așa-zis disponibile - pentru restaurante și cafenele?

În clădirea special construită pentru Biblioteca Națională a României NU sunt spații disponibile nici pentru punerea pe rafturi a celor 13.000.000 UB, dar să dai și altora din spațiul destinat CĂRȚILOR? Știu Guvernării acest lucru? Pentru că nu se vorbește deloc despre publicațiile Bibliotecii Naționale, putem întreba: MAI EXISTĂ ACESTE PUBLICAȚII?

Publicații fără acte contabile, neprelucrate de zeci de ani și putrezite prin diverse depozite, in-sobolanite, distruse, pierdute/dispărute, inundate, arse? Mai există?

Se știe despre necazurile prin care am trecut pentru că nu m-am „astâmpărat” („Potoliți-va, doamna!” zicea și ex-directorul Erceanu) încercând să arăt Românilor cum este cu această clădire și instituție - Biblioteca Națională a României? Aș fi deranjat niște interese pentru că am tot scris despre importantă BNaR - construcție, profesie, funcții, școli absolvite de unii și obținând funcții de conducere la Biblioteca Națională, etc.? Habar nu aveam de alte interese, habar nu aveam de firme și construcții... de interesele unora sau altora... Nu știam decât de un interes comun tuturor Românilor: patrimoniul scris al României! Nici măcar nu am crezut că aș putea deranja pe cineva dacă spun că Românii au nevoie de o Biblioteca Națională, că milioane de publicații din Biblioteca sunt sfoiegite, că multe din ele nu sunt nici inventariate, că nu există nici măcar o înregistrare sumară într-un „caiet”/dosar, o cât de mică evidență... Nu am crezut că aș deranja pe cineva pentru că am reușit, deși foarte târziu, după doi ani de la inaugurarea noului sediu, să trec numele Bibliotecii Naționale pe frontispiciu, tot scriind și scriind... Oare nu era de datoria Ministerului Culturii s-o facă?

Am văzut invazia!

Ionuț
Tene

La niciun an depărtare, de când a început criza refugiaților în august 2015, când am scris editorialul care a dezvoltat fenomenul imigrării islamiste, am avut prilejul de a efectua o vizită în Italia de nord, la invitația părintelui Iustinian Deac, un preot clujean ziditor al ortodoxiei românești pe meleagurile fostei patriarhii a Aquileiei.

Dincolo de întâlnirile cu românii din Italia și cu preoții ortodocși înaintați duhovnicește, cu care am discutat despre fenomenul Sfinților Închisorilor, despre faptele lor de apostolat în zona Udine-Veneția-Trieste, biserica noastră fiind stâlp al dreptei credințe și păstrătoare a ființei naționale pentru sutele de mii de români ce lucrează și trăiesc în nordul Italiei, am văzut „verde în față” invazia imigranților musulmani în Europa.

Fluxul imigranților în nord-estul Italiei este continuu, ca în toată Europa occidentală, iar occidentalii și europenii nu înțeleg sau se fac că nu înțeleg ceea ce li se întâmplă. Este o complicitate letală între autorități și traficanții internaționali de persoane, paradoxal pe fonduri europene și cu îngăduința Bruxellului. Cele câteva zile cât am stat și

călătorit în Italia de nord în zona fostei patriarhii ortodoxe a Aquileiei, unde se păstrează relicvele istorice și sfinte moaște din vremea când dreapta credință era religia Occidentului înainte de schisma catolică din 1054, iar bisericile și picturile erau în stil bizantin, am întâlnit pe drumurile naționale, județene și comunale italiene cohorte de sute și mii de imigranți musulmani.

Deși se spune în propaganda presei mainstream și în intuițiile neo-marxiste de la Bruxelles că imigranții sunt persoane amărâte, de refugiați loviți de soartă, fugiți din calea războiului, eu nu am văzut așa ceva. În primul rând, pe toate drumurile unde am dat de imigranți, nu am văzut un copil, o femeie sau un bătrân refugiat, doar tineri bărbați, între 20 și 30 de ani mușchiuși, bine îmbrăcați și cu smartphonuri de ultimă generație. Toți erau bine dispuși, cu plase încărcate de cumpărături de la super-marketuri și cu priviri ostile. Ciudat că cei fugiți din zonele de război din Siria și Irak nu au fost cum era firesc femeile, bătrânii și copiii, ci tinerii atletici și bine îmbrăcați. Se pare că tineretul islamist și-a lăsat femeile, copiii și bătrânii în zone de război, ca să se salveze pe ei. Nu are logică!? Deci cei veniți în Europa sunt bărbați tineri și puternici, care nu au fugit de război pentru că și-au lăsat familiile acasă, ci

din alte motive. Vorba unor români din Italia, care mi-au spus că miile de imigranți tineri veniți sunt de fapt soldați sub acoperire, gata de a acționa pe viitor. Marea masa a italienilor ”spălați pe creier” de propaganda atee și neo-marxistă de circa 40 de ani, nu sesizează acest lucru, iar politicienii și, paradoxal, Biserica catolică, sunt complici la invazia imigranților.

Tinerii imigranți vânjoși, care se plimbă în grupuri mari prin orașe și satele italiene sau stau pe treptele bisericilor catolice, deocamdată nu sunt vizibil agresivi cu localnicii, deoarece au asigurată cazare, masa și o indemnizație de trai zilnică. Românii, care locuiesc în Italia de 10, 15 sau 20 de ani trebuie să muncească pentru a-și asigura traiul zilnic, chiria și bani pentru acasă, în schimb imigranții musulmani nu, ei sunt ținuți pe palme de autorități ca așa vor guvernele socialiste și Bruxellul orbit, cu bună știință de banii magnaților saudiți și de politica fundațiilor anarhiste și „soroșiste”, care sapă la temelia fundamentelor creștine ale Europei. Românii dacă nu muncesc sunt alungați din Italia, musulmanii care stau doar pe treptele bisericilor, nu. Ciudat că și Biserica catolică ajută la săparea propriei gropi istorice. Zecile de mii de imigranți musulmani sunt cazați, pe lângă cazarmile pub-

lice, căminele școlare și în mănăstirile sau arhondaricurile Bisericii catolice.

De ce fac episcopii catolici așa ceva? Nu doar din dragoste frățească, ci pur și simplu și din interese financiare. Căminele Bisericii catolice sunt închiriate pe sume mari de bani, pe fonduri europene achitate de la Bruxelles, asta în timp ce România condusă de bruxellezul Cioloș a primit „circa” zero euro de la Comisia Europeană în 2016, și de la fundații socialiste internaționale. Invazia asupra Europei se face pe banii mulți a unor fundații internaționale și din fondurile europene, obținute din taxele și impozitele băstinașilor europeni pentru a se scanda tot mai des pe străzile noastre „Allahu Akbar”.

În public preoții catolici nu recunosc că se închiriază cămine pentru imigranți musulmani pe bani, doar în privat. Numeroși români din Italia sunt îngrijorați, mai puțin italienii care nu înțeleg ce li se întâmplă, ei fiind preocupați mai mult să bea, mănânce, danseze și să se distreze, decât de lucruri duhovnicești și geopolitice, deoarece după un an de zile sutele de mii de imigranți nu vor mai primi cazare, masa și diurnă de la stat, iar atunci cei care se plimbă și se odihnesc pe scările bisericilor și pe băncile din parcuri vor deveni bombe

sociale datorită foamei și radicalizării islamice, că de muncit se pare că nu se îngheșuie. Sincer ca turist român am simțit o stare de nesiguranță, mai ales seara în centrele localităților italiene, când sute de imigranți pur și simplu stăteau și priveau ostil absolut pe toți care treceau pe stradă.

Deocamdată am înțeles că imigranții au confruntări violente numai în căminele în care sunt cazați, dar până când doar acolo? Imigranții nu se găsesc doar în marile orașe, ci tot mai mult sunt cazați în căminele primăriilor din satele italiene spre disperarea fermierilor, care le este frică să-și mai lase fetele neînsoțite și cu fuste scurte pe stradă, în propria țară.

La Trieste am văzut o scenă specifică spiritului epocii de azi, „Zeitgeist”, cum ar spune nemții lui Merkel: zeci de imigranți priveau pofticioși, pe scările de la o fântână publică, la un grup de animatoare „băștinașe”, care dansau pe stradă pentru turiști și ca o ironie a sorții deasupra aveau o pancartă în limba engleză, pe o clădire: „Free Territory of Trieste!” Libertate pentru cine? Pentru o invazie asimetrică asupra Europei și fundamentelor sale creștine?

Falsuri istorice pe seama Anei de Bourbon...

Maria-Diana
Popescu

Servilism total față de străini! Terminați odată cu ploconeala în fața fantomelor trecutului, care au făcut mult rău Țării. Monarhia din România a murit cu 69 de ani înainte morții Anei de Bourbon, „titularizată”, fără nicio bază istorică și legală - regină a României. Membrii familiei regale sînt doar niște paraziți care au aterizat cu cîntec în România după lovitură de stat din 1989 și cărora li s-a cadorsit cu nemiluita averi de tot felul de la pămînturi la palate, inclusiv bunuri de patrimoniu! A murit un om, o cetățeană daneză de religie romano-catolică, soția unui ex-rege trădător care ne-a vîndut bolșevicilor și a deschis porțile Armatei Roșii și comunismului în țară. Fie-i țărîna ușoară, cum spunem noi, creștinii. A fost o mamă ca atîtea miliarde, tot respectul pentru asta, dar. Atît! Dar ca să fie înmormîntată în pămîntul patriei române, cu onoruri militare și cu doliu național, să li se construiască un mausoleu în cetatea istorică de la Curtea de Argeș, e un afront adus Istoriei Românilor și marilor personalități românești care au fost conduse la groapă cu tristețea și respectul poporu-

lui. Soția fostului rege, cel care a refuzat grațierea patriotului-mareșal Ion Antonescu nu are aceste drepturi. „Chiar așa, s-a căsătorit cu un fost rege, nu a avut picătură de sînge românesc în vene, nu s-a străduit să învețe câteva cuvinte în limba română. A cui regină? Poate a bărbatului său, în nici un caz a românilor. Ce doliu național? A activat în folosul statului român? Nu! Au venit toți ca niște corbi de pradă, pentru a oprima din nou poporul român. Dacă îi sunt atît de dragi, să țină individual doliu Johannis, Cioloș Guvernul și Parlamentul de hoți. Cât despre mine, ca un bun ortodox mă rog lui Dumnezeu să o ierte și să-i ierte toate păcatele”, a scrie Ioan Florescu, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Lui Antonescu îi recunosc toate meritele istorice, pentru lupta sa cu rușii și reîntregirea Țării. Fostul rege n-ar fi trebuit să primească de la statul român nici măcar o pensie de agricultor! Habar nu avea, nici nu-l interesa cît de greu trăiau țărani români! După '89, a zis precum Lăpușeanul: „Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau!” Numele Anei de Bourbon-Parma, care nu știa decît să pronunțe „pă” și „la revedere”, în limba română (Dumnezeu s-o odihnească, dar nu pe cheltu-

iala românilor, nu e drept), a cotropit prima pagină a ziarelor prin publicitatea agresivă făcută de jurnaliștii dresați să mintă. La trecerea la cele veșnice a soției fostului rege Mihai, se cuvine să oferim publicului adevărul. România este Republică, cetățeanul Mihai nu mai e rege de 69 de ani! A abdicat în 1947, deci nu are dreptul să fie numit rege astăzi. A plecat din țară în urma actului de trădare de la 23 August, negociindu-și plecarea cu rușii. Adică, nu așa cu mîna goală, ci cu cîteva vagoane de tren încărcate cu valori. S-a căsătorit cu Ana de Bourbon-Parma la Atena și au trăit în Elveția, puțin, prin Marea Britanie și cînd își încasa renta, prin Statele Unite.... Deci, care regină? Ana a devenit soția unui fost rege la o jumătate de an după abdicare. În momentul căsătoriei, Mihai nu mai era rege, iar soția sa, Ana, nici nu călcase în România. Acolo, în Elveția s-au născut cele patru fete cuicete, care, nici ele, nu aveau cum să mai fie prințese, din moment ce Mihai nu mai era rege.

Putem vorbi de un fost rege străin de neamul românesc, cu origine incertă, a cărui soție, Ana, nu are nici cea mai mică legătură cu România. Ana de Bourbon nu a fost regină pe tronul

României, nu a avut cetățenie română și nu a fost de religie ortodoxă. Nu mai mințiți cu atîta obrăznicie, nu ne mai intoxicați, ni se face silă de servilismul vostru, nu mai aburiți generația tînără, n-o mai induceți în eroare cu aceste falsuri istorice condamnabile. România și Biserica Ortodoxă Română nu au nicio obligație morală față de o străină care nu a făcut nimic pentru România, dar e înmormîntată în pămîntul României. De regulă, familia își îngropaă mortul! Ce treabă are Statul cu familia unui fost rege? Familia ex regelui s-o înmormînteze pe cheltuiala proprie. Cine naiba ne-a adus nouă, pe cap, această gașcă de fripturiști care se autointitulează nobili și regi imaginari ai unei republici, o gașcă de oportuniști, veniți în țară cu pretenția retrocedării unor domenii care nu le aparțin, veniți după pomoni și onoruri nemeritate? După cum se spune, prost nu este cel care cere, ci acela care dă!

Ce funeralii naționale, ce onoruri militare, dacă Ana nu a fost nici măcar cetățean român? Auziți, înmormîntare cu reguli și interdicții drastice, de ce te crucești! Fără telefoane și drept de fotografiere, fără copii în cărucior, fără sacoșe, fără țigară aprinsă, fără genți, cu buletinul la

purtător. Probabil, de teama teroriștilor ISIS sau a puciștilor lui Erdogan... să nu dezgroape morții. Guvernul și statul nu se preocupă de eradicarea sărăciei din România, de salariile și pensiile de lumea a treia, dar se dau în stambă la moartea unor străini de țara și cauzele ei? Ați uitat că Mihai a semnat Declarația de la Budapesta prin care nemernicii semnatori voiau să rupă Transilvania de trupul Țării! Altă trădare, nu-i așa! Și ca să închei apoteotic, Francois scrie pe ziare.com. „Acești prețiși tipi care se cred viță regală, sunt de fapt niște șarlatani care sute de ani au jefuit țărani romani așa cum fac și actualii conducători și clica lor. De ce să le urăm de bine? Cine știe istoria reală a acestei Case Regale, știe că nemțalăii au venit cu un geamantan și acum au moșii și averi pe spatele oamenilor, așa cum fac și neciopliții Traian Băsescu, Klaus Iohannis, Victor Ponta, generalul Izmană, guvernul și toată clica parlamentului care, ca niște viermi, subjugă și mai mult o țară și așa falită. Prostia e la modă, mulțimea o inghite mereu”. Bravo, Francois! Adevărul despre așa zisa casă regală, bazat pe realități istorice, îl veți găsi în mai vechile mele editoriale.

Secrete „in situ”: Servicii contra... „Servicii”

Cezar Adonis
Mihalache

Panică mare la BNR! Nu din cauza banilor noștri, că de aia nu mai pot ei, ci în perspectiva unei desecretizări la care nu se așteptau! Doar că vremurile schimbă cutumele și chiar legile! Iar dacă guvernării îi permit să desfacă arhivele unor servicii, de ce nu le-ar întoarce și „instituțiile”... serviciile? Acum un sfert de veac, guvernatorul BNR nu-și făcea nici o grijă de ce va să zică generațiile viitoare despre secretele bine îngropate în statutul mării piramide masonice a Băncii Naționale. Logica și siguranța erau simple. Mai ales atunci. În omerta comunicării și a secretizării de cutumă a guvernării stat în stat, cine ar fi îndrăznit să-și bage nasul în treburile BNR mai devreme de 50 de ani?

Și nici acum nu ar tremura Mugur Isărescu în fața unei posibile desfecări de „lanțuri”... Care, odată ridicate de pe maldărele de decizii „in situ” ori de pe dulpurile cu „schelete”, popite și de popire!, ar putea zăngăni zgomotos pe mâinile îmbătrânite de acum ale guvernatorului. Că, până la urmă, și masonii îmbătrânesc... Iar uneori se mai și ramolesc și dau singuri

din casă în încercarea de a livra curioșilor „acadele”, doar-doar nu-și vor mai băga nasul...

Panica a venit însă din ușurința de care a dat dovadă lanțul subtrofic al politicii de mahala, tehnocrația, în deschiderea unei arhive care părea a

putea fi studiată la măcar un secol după năruirea secretelor murdare! SIPA. Or, dacă o asemenea arhivă, acolo schelete și cadavre al unui sfert de secol de maidan politico-guvernamental!, ar putea fi deschisă la presiunea guvernamentală a unor ongiști, de ce am mai putea considera în siguranță altfel de arhive. Deocamdată, tehnocraților nu li s-a dat ordin să execute „arhiva” BNR... Dar asta nu înseamnă că presiunile venite pe alte linii de influență nu pot asigura succesul unor descântece parlamentare care să lase BNR cu secretele pe afară.

De aceea, Mugur

Isărescu încearcă să managerizeze atacul lupilor politici care vor, pe diferite scheme de compensare și dare în plată a unor polițe mai vechi, să lase Banca Națională fără nivelul de secretomanie în care și-a îngropat propriile schelete. Și răspunde cu tehnici banale, deja primitive

în gestionarea situațiilor de risc, ieșind la rampă cu „acadele” aruncate presei, glumițe nesărate servite ca piperul anului pentru media economică, și mici „bule” guvernamentale despre minore secțiuni din funcționarea „in situ” a băncii.

Probabil, când Mugur Isărescu va înțelege că tăvălugul desecretizării nu poate fi oprit nici măcar de treptele impunătoare ale BNR, simbol al identității naționale care suferă de „lèse-majesté” când azvârlă trecătorii, întâmplător spoliați de mecanismul de control bancar al BNR, dar care vor rămâne la fel de reci, drepte și impunătoare când vor

descăleca mascații pe acolo, căci, la BNR, măcar treptele nu suferă de orgolii și sunt nepăsătoare dacă cel ce a intrat guvernator iese de acolo la pensionul zăbrelelor, abia atunci va fi de așteptat o reacție în concordanță cu schimbările de azi.

Guvernatorul va cere, pe modelul Sipa, o desecretizare în scopul rearhivării, reindexării și trimiterii la Arhivele Naționale a documentelor importante pentru patrie, cum ar fi „selfie”-ul cu mulajul Cumințeniei lui Brâncuși, casele cu monede aniversare, dar și distrugerea unor documente pe care o comisie de (re)arhivare, le va considera lipsite de importanță.

Desigur, este posibil ca toate acestea să nu întâmple... Pentru că, „stat în stat”, cu arhivele „in situ”, se prea poate ca reindexarea să fii început deja! Că numai de tocătoare de hârtie nu duce lipsă mausoleul BNR. Și se prea poate ca întreg exercițiul de servire a informațiilor către presă să distragă, prin acțiunea de carnaval de presă, piperat cu glumițe de trotuar de către purtătorul de cuvânt al BNR (parcă mai interesant era nea Vasilescu, dar o sta și el să toace la hârtie și nu are timp de interacțiunile atât de dragi lui cu presa) procesul de autocurățare. Că se închide

un sfert de veac și contează, ca liniște la pensie, ce va găsi acolo următorul guvernator. Poate chiar unul... tehnocrat.

Așa că, înainte de a vedea dacă „porumbeii” scăpați de guvernator și pretorienii treptelor impunătoare sunt într-adevăr întâmplători, ar trebui executată o inventariere pe dinăuntru coliviei din care sunt lăsați să zboare spre prostime aceste cuvinte și dovezi ale dreptului nostru de a ști.

Pentru că nu salariul lui Mugur Isărescu ne interesează, nici bonusurile de „maxim doi la sută” din profitul băncii date angajaților BNR (chiar dacă, în lipsa transparenței criteriilor de acordare se poate prezuma un bonus al traficului de influență), nu murim nici de grija sumele obținute de membrii CA (care ar urma să ne fie prezentate într-o formulă confidențială a masonilor, în sistem comparativ agitator, mai mult decât vecinul de la est, mai puțin decât loja de la vest și, sigur, între riturile interne ale omertei, singura care pare mai zăvorâtă decât arhivele țării), ci felul în care au plecat banii noștri din visterie și lojele pe care le-au finanțat și refinanțat fără termen de scadență...

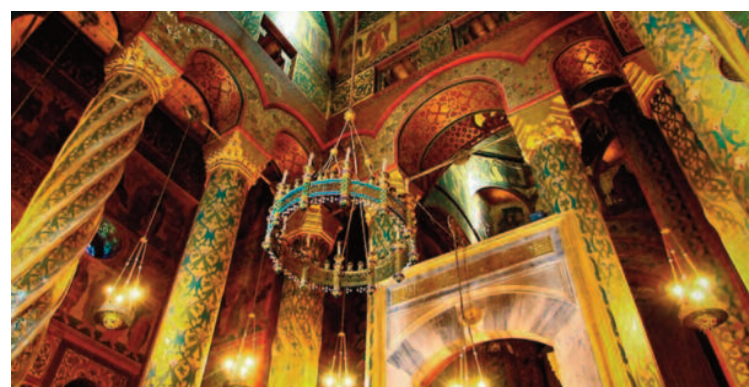
Complexul „Curtea de Argeș”

Radu
Golban

Capacitatea locurilor de veci de la Curtea de Argeș este destul de limitată pentru câte simboluri ale neamului am fi gata să ne îngropăm acolo. A venit, deci, momentul să construim un stadion de fotbal pentru ceremonii funerare în jurul mănăstirii, ca să umplem galeriile cu pelerini disperăți de trecerea în neființă a unor artificii cu iz național. Nu contest valoarea unor simboluri ale neamului și eficiența lor catalitică într-o țară dezbinată. Constat doar că managementul acestora este toxic pentru România.

Pe cât ar fi de în vogă să criticăm slugărnicia României față de hegemoni, să ne tragem de șireturi cu ambasadorul SUA la București, ori să arătăm cu degetul spre Bruxelles pentru subdezvoltarea sistematică impusă României, în suflet tânjim după un șef importat. Deși ne doare să asistăm la jefuirea țării, la exploatarea nemiloasă a zăcămintelor naturale, la înrobirea omului

de rând sub finanța mondială, hrăniți de pe rafturile unor retalieri străini, ne iubim stăpânii. Ne lăsăm țara amanet. Este firesc ca, într-o lume globalizată, pe meleagurile Meșterului Manole să roiască de lume, de la Hohenzollern la Lupescu și mai nou Bourbon-

Parma, deoarece țărâna românească îmbibată cu sânge nobil din Berlin, Paris sau Londra este expresia unui popor primitiv, tolerant și – desigur – bine integrat.

Îmbibați și noi, de asemenea, de autodispreț și autocritică, ne-am ales drumul fericirii prin a ne supune oricui, numai celebru să fie, obligatoriu străin, indiferent că ne vorbește limba sau nu, doar pentru a ne simți membri ai unei familii mondiale. Consider că facem o mare greșală dacă ne

mulțumim cu un statut de patruped într-o casă domnească în loc să ne găsim un loc demn în lume.

Cum se explică înghesuiala la Curtea de Argeș? Este expresia spiritului duplicitar la români, care pe de-o parte își iubesc țara, și-ar da viața să o

atenție la episodul „Curtea de Argeș”! Asistăm la manifestarea unui complex în masă, în care o națiune roiește narcotizată în jurul unor oseminte de colonialiști, pe care îi urăște pentru că le-a răpit cândva libertatea, dar totodată îi invită duios să o pătrundă pe deplin.

Prețul locurilor de veci nu ține cont de crize economice sau tensiuni pe piața imobiliară. Sunt scumpe și rezervate unei pătri alese. Nu oricine are privilegiul să capete doi metri cubi de țărână la Curtea de Argeș. Doar că din nou, costurile familiei de sânge nobil le suportă neamul. Și asta după ce a pierdut un contribuabil membru al Casei regale, care oricum era datoare fiscoi cu câteva zeci de milioane. Dar în cer se mântuiesc și păcatele, și datorile.

Ca națiune ar fi de preferat să ne preocupe mântuirea neamului aici pe pământ, dar pentru asta, mai întâi trebuie să admitem că avem un handicap: istoria ne-a învățat să fim slugi și marele nostru fetiș este să stăm cu basca în mână în fața altora. Nemulțumirile

și durerea uneori resimțită cu biciul pe spinare sunt firești și subsidiare, motiv pentru care ar fi un act de maximă onestitate istorică să-i oferim și domnului Klemm, într-o zi, un loc de veci la Curtea de Argeș. Probabil ne-am simți onorați dacă ar accepta măcar portarul ambasadei oferta generoasă.

Credibilitate, predictibilitate, seriozitate și respect în ochii altor națiuni nu vom putea dobândi fără să fim sinceri cu noi înșine. Dacă menirea noastră este de a involucra festiv, cu panglici, de la industrie la agricultură de subzistență, atunci măcar să ne specializăm pe roadele pământului făcând colive pentru tot globul (iată nișa pe care o căutam de 26 de ani, aici putem fi în sfârșit primii). Fotbal tot nu mai avem, e păcat să irosim stadioanele! Doar să fim atenți! Cu prea multe ceremonii funerare, să nu ne ducem și țara la groapă.

Încă două cuvinte: Eminescu – „Doină”.